

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: A. S., narozený „X“, státní příslušnost Ukrajinská republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti

žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 6. 2016, č. j. CPR-11819-2/ČJ-2016-930310-V261, ve znění rozhodnutí ze dne 12. 8. 2016, č. j. CPR-11819-6/ČJ-2016-930310-V261,

takto:

I.   Žaloba se **zamítá**.

II.   Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22. 6. 2016, č. j. CPR-11819-2/ČJ-2016-930310-V261, jímž bylo podle § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 1. 4. 2016, č. j. KRPU-50531-7/ČJ-2016-040026. Opravným rozhodnutím ze dne 12. 8. 2016, č. j. CPR-11819-6/ČJ-2016-930310-V261, žalovaná opravila výrok svého rozhodnutí ze dne 22. 6. 2016, č. j. CPR-11819-2/ČJ-2016-930310-V261, tak, že text výroku „*ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění*“ nahradila textem „*ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění*“. Správní orgán I. stupně svým rozhodnutím zamítl dle § 114 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žádost žalobce o vydání cestovního průkazu totožnosti a dle § 115 odst. 1 téhož zákona rozhodl o tom, že se cestovní průkaz totožnosti nevydává. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce byl přesvědčen, že správní orgány náležitě nezjistily skutkový stav, jak vyžaduje § 3 správního řádu, a že došlo k porušení § 2 odst. 3 a 4 téhož zákona. Namítal, že rozhodnutí žalované je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť v jeho výroku je uvedeno, že vycházela z § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, podle něhož odvolací orgán může rozhodnutí nebo jeho část zrušit a věc vrátit správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. I přes jasnou dikci zákona žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila a odvolání žalobce zamítla.
3. Namítal, že v podstatě jediným důvodem, pro který správní orgán I. stupně vydal zamítavé rozhodnutí, je skutečnost, že žalobce nemá v úmyslu vycestovat z území České republiky. Podle názoru žalobce jde pouze o domněnku tohoto správního orgánu, neboť v řízení nedošlo k provedení jeho výslechu, sama skutečnost, že žalobce požádal o přechodný pobyt, nezakládá důkaz, že nemá v úmyslu z území České republiky kamkoliv vycestovat. Uvedl, že podal dne 7. 3. 2016 žádost o vydání cestovního průkazu totožnosti a přestože na území České republiky žije více než 13 let, nedisponuje žádným cestovním dokladem, neboť si jej nemůže z objektivních důvodů opatřit. Popsal, že tímto důvodem je skutečnost, že na něho byl vydán na Ukrajině zatýkácí rozkaz, přičemž s ním bylo vedeno extradiční řízení, ve kterém ministryně spravedlnosti nepovolila jeho předání na Ukrajinu. Zdůraznil, že argumentace správních orgánů, že si jako občan Ukrajiny může opatřit nový cestovní doklad svého domovského státu, ve světle výše uvedeného neobstojí, neboť žádný z českých orgánů mu nezaručí, že jej na zastupitelském úřadu protiprávně nezadrží a nedojde k jeho nucené deportaci z území České republiky. Uvedl, že si není vědom toho, že by došlo k opatření cestovního pasu č. „X“, který mu měl být vydán dne 17. 5. 2011, žádný takový doklad mu nebyl nikdy vydán, a nelze tedy tímto argumentovat v jeho neprospěch.
4. Uvedl, že pokud jde o samotný důvod zamítnutí žádosti žalobce o vydání cestovního průkazu totožnosti, správní orgán jej zdůvodnil tím, že nebyl prokázán úmysl žalobce vycestovat z území České republiky. Konstatoval, že je sice pravdou, že § 114 odst. 1 zákona o pobytu cizinců hovoří o „*cestovním průkazu totožnosti k vycestování*“, nicméně nikde dále není stanoveno, že by se jednalo o zákonnou podmínku pro jeho vydání. Správní orgány opřely své rozhodnutí o prokazatelný úmysl nevycestovat z území České republiky, tím však nemusí být vycestování do země původu, nýbrž jakékoli vycestování do zahraničí z území České republiky. Jestliže tedy správní orgán tvrdí, že důvodem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nevyhovění žádosti je pouze neprokázání úmyslu vycestovat z území České republiky, byl takový výrok dle názoru žalobce zcela neurčitý a nepřezkoumatelný, a samotný důvod pak nezákonný a přepjatě formalistický. Uvedl, že § 114 odst. 5 zákona o pobytu cizinců slouží právě pro případy, kdy cizinec nemá platný cestovní doklad a z objektivních důvodů si nemůže obstarat jeho náhradu. Přitom ale potřebuje doklad obecně umožňující cestovat, nikoliv jen vycestovat.

5. Zdůraznil, že uvedený cestovní průkaz navíc potřebuje i pro účely řízení o udělení přechodného pobytu, neboť jeho doložení je formální náležitostí žádosti. Konstatoval, že nevydání průkazu je proto porušením principu dobré správy, neboť správní orgány mají povinnost nejen se snažit vyjít účastníkům řízení vstříc a šetřit jejich práva a oprávněné zájmy, ale též dbát o to, aby bylo vydáno tzv. „spravedlivé rozhodnutí“. Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl. Poukázal na judikaturu Ústavního soudu, který ve svých rozhodnutích mnohokrát zdůraznil, že netoleruje orgánům veřejné moci a soudům formalistický postup za použití v podstatě sofistického odůvodňování zřejmé nespravedlnosti. Uzavřel, že je podle jeho názoru zjevné, že jeho žádost o vydání cestovního průkazu totožnosti byla důvodná, neboť žije na území České republiky již velmi dlouhou dobu, je zde plně integrován, Ukrajina proti jeho osobě vedla trestní stíhání, navíc na území České republiky se nachází jeho dcera, která je státní příslušnicí České republiky. Zdůraznil, že by bylo zjevně nespravedlivé bránit mu v získání cestovního průkazu totožnosti a toto odůvodňovat fakticky jenom odkazem na jeho nechuť vycestovat, tedy fakticky lpěním na doslovném textu zákona, když evidentně takový postup je vůči němu nespravedlivý a přepjatě formalistický. Uvedl, že případné nevydání průkazu je tak nejen v přímém rozporu s právními předpisy České republiky, determinovanými především předpisy ústavního charakteru a mezinárodními dokumenty, ale vzhledem k tomu, že odeprání vydání průkazu není ani ve veřejném zájmu, by byl takový postup zjevnou libovůlí správního orgánu bezdůvodně škodící účastníku řízení.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaná konstatovala, že dne 12. 8. 2016 vydala z moci úřední opravné rozhodnutí pod č. j. CPR-11819-6/ČJ-2016-930310-V261, kterým opravila zřejmou nesprávnost ve výroku původního rozhodnutí, ke které došlo zřejmou písařskou chybou při přepisu rozhodnutí v rámci odvolacího řízení. K ostatním žalobním námitkám žalovaná uvedla, že jsou shodné s námitkami žalobce, které uplatnil v odvolání a s nimiž se žalovaná již vypořádala, a proto plně odkazuje na obsah žalobou napadeného rozhodnutí.

Ústní jednání soudu

7. Při jednání soudu konaném dne 12. 12. 2018 právní zástupce žalobce zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí žalobce považuje za formalistické, neboť žalobci brání úspěšně získat přechodný pobyt na území České republiky, ačkoliv se zde žalobce stará o dceru. Dále doplnil, že Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 30 A 132/2016-66, reflektoval žalobcovu bezvýhodnou situaci a zrušil rozhodnutí o zastavení řízení o žalobcově žádosti o přechodný pobyt na území České republiky, kdy k tomuto zastavení došlo pro nepředložení cestovního pasu. Konstatoval, že žalobce nemohl získat cestovní pas, protože se nemůže vrátit na Ukrajinu, kde by byl vystaven postihu, o čemž svědčí fakt, že někdejší ministryně spravedlnosti zrušila jeho vydání na Ukrajinu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

8. Žalovaná se z ústního jednání soudu nařízeného na 12. 12. 2018 předem omluvila, neboť nebylo možno zajistit účast pověřeného pracovníka na tomto jednání, přičemž nepožádala o odročení jednání. Byly tak splněny podmínky pro to, aby soud mohl jednat v nepřítomnosti žalované, neboť její nepřítomnost nebránila projednání a skončení věci.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Ze správního spisu postoupeného žalovanou soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 7. 3. 2016 podal žalobce žádost o vydání cestovního průkazu totožnosti. V průvodním dopise, který byl připojen k jeho žádosti, žalobce prohlásil, že nemá k dispozici žádný doklad opravňující ho k vycestování z území České republiky a nemůže si jej z důvodů na jeho vůli nezávislých opatřit. Důvodem byla dle žalobce skutečnost, že ministryně spravedlnosti nepovolila jeho vydání k trestnímu stíhání na Ukrajinu, z čehož plyne nemožnost jeho vycestování a pořízení si dokladu jiným způsobem. Dále v tomto čestném prohlášení uvedl, že má v České republice dceru Juliji Stefyuk, která má české občanství, a že probíhá řízení o jeho žádosti o přechodný pobyt za účelem sloučení s dcerou, avšak o této žádosti nebylo dosud rozhodnuto. Ve spisové dokumentaci se nachází rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 13. 2. 2016, č. j. OAM-258618-10/MC-2015, podle něhož byl žalobci odňat cestovní průkaz totožnosti č. „X“, neboť pominuly důvody pro jeho vydání. Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání, které však nemělo odkladný účinek. Podle dopisu Ministerstva vnitra ze dne 9. 3. 2016 byl žalobci uvedený cestovní průkaz fyzicky odebrán a zneplatněn. Dne 1. 4. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým žádost žalobce o vydání cestovního průkazu totožnosti zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odvolání, které žalovaná svým rozhodnutím zamítla.
12. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti spočívající v tom, že ve výrokové části rozhodnutí žalované je uvedeno, že odvolání žalobce zamítá a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzuje podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, ačkoliv dle tohoto ustanovení však může odvolací orgán toliko rozhodnutí nebo jeho část zrušit a věc vrátit správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Tato námitka není důvodná. Předně je třeba zdůraznit, že z obsahu rozhodnutí žalované je zřejmé, že považovala odvolání žalobce jako celek za nedůvodné a závěry správního orgánu I. stupně o tom, že nelze žalobci vydat cestovní průkaz totožnosti, za správné. Je proto zjevné, že žalovaná rozhodovala ve smyslu § 90 odst. 5 věty první správního řádu, tedy že odvolání Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila. Za tohoto stavu považuje soud poukaz ve výrokové části rozhodnutí žalované na § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu za zřejmou chybu. To potvrzuje též následný postup žalované, která opravným rozhodnutím dle § 70 správního řádu změnila své rozhodnutí tak, že nesprávný odkaz na § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu nahradila poukazem na § 90 odst. 5 téhož zákona a toto zjevné pochybení opravila. Tímto zákonem předvídaným způsobem bylo toto formální pochybení odstraněno.

13. Dále soud hodnotil další námitky žalobce týkající se nesprávného postupu správního orgánu I. stupně, jenž v odůvodnění svého rozhodnutí dospěl k závěru, že důvodem nevyhovění žádosti žalobce o vydání cestovního průkazu totožnosti je zejména neprokázání úmyslu vycestovat z území České republiky. Dle žalobce však vycestování zákonnou podmínkou pro vydání průkazu není.
14. Dle § 114 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *cestovní průkaz totožnosti k vycestování vydá policie na žádost cizince, který nemá platný cestovní doklad a nemůže si z důvodů nezávislých na jeho vůli opatřit cestovní doklad jiným způsobem; za účelem zjištění cizincem tvrzené totožnosti je cizinec povinen poskytnout policii veškerou potřebnou součinnost a je povinen opatřit dokumenty, kterými může být jeho totožnost prokázána.*
15. Dle ustanovení § 114 odst. 6 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo vydá cestovní průkaz totožnosti cizinci, který pobývá na území bez platného cestovního dokladu, po*
  - a) nabytí právní moci rozhodnutí o zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů,*
  - b) udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 3; doba platnosti tohoto průkazu se stanoví podle doby platnosti uděleného víza,*
  - c) nabytí právní moci rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu,*
  - d) ukončení poskytování dočasné ochrany na území podle zákona o dočasné ochraně cizinců,*
  - f) vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území z důvodů podle § 33 odst. 3; doba platnosti tohoto průkazu se stanoví podle doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nebo*
  - g) vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území, pokud si nemůže z důvodů nezávislých na jeho vůli opatřit cestovní doklad jiným způsobem; cestovní průkaz totožnosti se vydá s územní platností do všech států světa a dobou platnosti shodnou s dobou platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území.*
16. Dle ustanovení § 114 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *zastupitelský úřad na pokyn ministerstva vydá cestovní průkaz totožnosti cizinci, kterému bylo uděleno dlouhodobé vízum a je:*
  - a) manželem azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany, jehož manželství s azylantem nebo osobou požívající doplňkové ochrany vzniklo před vstupem na území, nebo*
  - b) nezletilým dítětem azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany anebo nezletilým dítětem manžela azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany, pokud tento cizinec nemá platný cestovní doklad a nemůže si ho z důvodů na jeho vůli nezávislých opatřit nebo mu brozí důvodné nebezpečí vážné újmy při použití cestovního dokladu, jehož je držitelem.*
17. Dle § 115 odst. 1 téhož zákona *cizinecký pas, cestovní průkaz totožnosti nebo cestovní doklad podle § 108 odst. 1 písm. f) se cizinci nevydá nebo vydaný doklad odejme, jestliže pominuly důvody pro jeho vydání.*
18. Z právní úpravy § 114 zákona o pobytu cizinců vyplývá zákonná dikce umožnit cizinci získat určitou formu cestovního dokladu v případě, kdy sám cestovním dokladem státu, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jehož je příslušníkem, z různých příčin nedisponuje. Podle odstavce 1 uvedeného ustanovení je tímto dokladem cestovní průkaz totožnosti k vycestování, který na žádost cizince vydá policie v případě, pokud není možné cestovní doklad státu původu z objektivních důvodů opatřit jinak. Přes relativní stručnost právní úpravy lze smysl zmiňovaného průkazu dovodit např. z důvodové zprávy, v níž se uvádí, že: „*Cestovní průkaz totožnosti bude vydáván k vycestování z území po ztrátě vlastního cestovního dokladu, kdy cizinec si nemůže zajistit vydání náhradního cestovního dokladu na území České republiky. Dále může být vydán k vycestování dětí ponechaných na území z důvodů např. hospitalizace. [...] V zájmu realizace vyhoštění cizince se zakládá možnost, aby Policie České republiky z moci úřední vydávala cestovní průkaz totožnosti cizincům, kteří s cílem bránit vyhoštění např. zničí vlastní cestovní doklad.*“ (důraz doplněn soudem).

19. Obdobně účel daného průkazu pojímá i judikatura Nejvyššího správního soudu. Tento soud např. v rozsudku ze dne 15. 12. 2016, č. j. 2 Azs 250/2016-39, www.nssoud.cz, uvedl, že „*úmyslem zákonodárce bylo zajistit, aby cizinec, který hodlá opustit Českou republiku, avšak nemá cestovní doklad a objektivně si jej nemůže opatřit, měl možnost získat provizorní doklad. Smyslem právní úpravy mělo být nepochybně to, aby cizinec nezůstal ‚uvězněn‘ uvnitř hranic České republiky v důsledku ztráty cestovního dokladu (nebo jiného obdobného důvodu, např. jeho krádeže) bez možnosti její území legálně opustit. Poměrně dlouhá stoosmdesátidenní doba platnosti dokladu pak byla stanovena s cílem poskytnout cizinci dostatek času k vyřízení si víza pro onu konkrétní cestu, bylo-li by ho třeba.*“
20. Ze shora citovaného rozsudku i důvodové zprávy je zřejmé, že cestovní průkaz totožnosti k vycestování má sloužit k řešení takových životních situací, kdy cizinec zamýšlí či je povinen opustit Českou republiku, avšak v důsledku absence cestovního dokladu, jehož náhradu není schopen si zařídit, tak učinit nemůže. Uvedený doklad nemá tedy sloužit ani pro pobyt cizince na území státu či – jak žalobce uváděl v žalobě – obecně k cestování, ale jen pro vycestování. Tato podmínka je přitom základním předpokladem pro rozhodnutí o jeho vydání, bez níž by ztrácelo smyslu. Tím se cestovní průkaz totožnosti k vycestování dle odstavců 1 (a dále zejména odstavců 4 a 5) liší od cestovního průkazu totožnosti ve smyslu odstavců 6 a 7, jenž pouze za účelem vycestování vydáván není.
21. V daném případě si žalobce výslovně požádal o vydání cestovního dokladu dle odstavce 1, bylo proto na něm, aby prokázal, že skutečně hodlá z území České republiky vycestovat. Jak však vyplynulo z průvodního dopisu k žádosti ze dne 7. 3. 2016, žalobce úmysl trvale (tedy nikoli pouze po přechodnou dobu) opustit republiku nemá, naopak je zjevné, že v České republice hodlá zůstat, neboť si zde žádá o přechodný pobyt. Je tedy zcela očividné, že snahou žalobce je získat pobytový status v České republice, nikoliv odejít do zahraničí. Z uvedeného plyne, že žalobce ve správním řízení netvrdil, že hodlá vycestovat, a tudíž nelze správnímu orgánu I. stupně oprávněně vytýkat, že nebyl prokázán úmysl žalobce vycestovat z území České republiky.
22. Lze proto uzavřít, že žalobce ve správním řízení netvrdil a následně ani neprokázal naplnění primárního účelu, k němuž má cestovní průkaz totožnosti k vycestování sloužit, tj. jednorázovou cestu mimo území České republiky, a proto nesplnil základní předpoklad pro jeho vydání. Cestovní průkaz totožnosti k vycestování je vydáván na žádost cizince za účelem jeho vycestování, nikoli za účelem cestování obecně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2016, č. j. 2 Azs 250/2016-39, www.nssoud.cz). Pokud proto správní orgán I. stupně, potažmo žalovaná, rozhodly o nevydání cestovního průkazu totožnosti k vycestování dle § 115 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, byl jejich postup Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správný a námitky žalobce o nezákonnosti rozhodnutí správních orgánů jsou nedůvodné. Z jednotlivých podání žalobce je zjevné, že fakticky nežádal o cestovní průkaz totožnosti k vycestování dle § 114a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nýbrž o cestovní doklad, jenž by byl obdobou cestovního pasu pro občany České republiky, či cizineckého pasu pro cizince s trvalým pobytem v České republice nebo pro cizince, jimž byla udělena doplňková ochrana, tedy účelově nevázaného cestovního dokladu, který by mu umožňoval cestovat do jiných států.

23. Na uvedeném faktu nic nemění skutečnost, že se žalobce v rámci správního řízení pokoušel prokázat splnění druhé kumulativní podmínky § 114 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, již je nemožnost opatřit si z důvodů nezávislých na vůli cizince cestovní doklad jiným způsobem. Lze souhlasit se žalobcem v tom, že jeho trestní stíhání na Ukrajině, k němuž nebyl vydán, je možno považovat v určité míře za objektivní důvod, který není žalobce schopen vlastní vůlí ovlivnit. V daném případě je však podstatné, že byl dostatečně zjištěn závěr o nesplnění podmínky zákonem vázaného účelu cestovního průkazu totožnosti k vycestování, neboť je zřejmé, že žalobce na území České republiky hodlá nadále žít a legalizovat si zde svůj pobyt. I proto v případě, že by správní orgán dospěl k jednoznačnému závěru o nemožnosti žalobce obstarat si cestovní doklad jiným způsobem, by cestovní průkaz totožnosti k vycestování nebylo možné vydat.
24. Pokud žalobce rovněž poukazoval na to, že cestovní doklad potřebuje pro účely podané žádosti o povolení k přechodnému pobytu učiněné v jiném řízení, soud uvádí, že předmětem správního uvážení nemůže být úvaha, zda nevyhověním žádosti nemůže být žalobce poškozen v jiném řízení. V souladu se zákonnou úpravou se proto správní orgány musely toliko zabývat posouzením, zda žalobce splňuje pro vydání cestovního průkazu totožnosti k vycestování zákonné předpoklady, či nikoliv. Jejich postup proto nebyl v rozporu se zásadou dobré správy a tato námitka žalobce je nedůvodná.
25. Za nedůvodnou považuje soud též námitku formalistického postupu, který judikatura Ústavního soudu orgánům veřejné moci, potažmo obecným soudům netoleruje. Soud opakovaně zdůrazňuje, že v projednávané věci nemohlo být žádosti o vydání cestovního průkazu totožnosti vyhověno pro nesplnění zákonem vymezených podmínek. V takovém případě neexistuje možnost takový průkaz vydat, což není projevem formalismu, jak namítal žalobce, ale povinnosti správních orgánů, resp. soudu řídit se platnou právní úpravou. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008–101, *www.nssoud.cz*, „*správní orgány nejsou nadány pravomocí posoudit zákonnost či ústavnost právních předpisů, které mají povinnost aplikovat. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že na daný případ dopadá určitý právní předpis, je zásadně povinen jej aplikovat i za situace, že je přesvědčen o jeho protizákonnosti nebo dokonce protiústavnosti.*“ Stejně jako správní orgány i soud je povinen řídit se platným a účinným zákonem, přičemž v projednávané věci soud neshledal důvody pro předložení věci Ústavnímu soudu k posouzení souladu § 114 odst. 1 a § 115 zákona o pobytu cizinců s ústavním pořádkem.
26. Pokud jde o námitku, že správní orgány nezjistily skutečný stav bez důvodných pochybností, jak předpokládá § 3 správního řádu, i tuto shledal soud nedůvodnou. Je třeba předně uvést, že žalobce v žalobě nijak nespecifikoval, jaké konkrétní skutečnosti rozhodné pro posouzení jeho žádosti správní orgány náležitě nezjistily. Lze opakovaně zdůraznit, že žalobce byl povinen v tomto řízení tvrdit a prokázat základní podmínku pro vydání cestovního průkazu totožnosti k vycestování, tj. že jej potřebuje pro jednorázové

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vycestování z území České republiky. Tuto svou povinnost žalobce nesplnil, neboť byl v průběhu správního řízení v tomto ohledu důkazně zcela pasivní. Pokud žalobce poukazoval na to, že v řízení nedošlo k jeho výsledku, soud k tomu uvádí, že žalobce svůj výsledek správním orgánům nenavrl, a proto jim nemůže oprávněně vytýkat, že k jeho výsledku nepřistoupily, pokud nebyl z hlediska zjištění relevantního skutkového stavu potřebný.

27. Dále žalobce uplatnil nekonkrétní námitku, že správní orgány postupovaly v rozporu se základními zásadami správního řízení, jestliže nedbaly, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýkala. Předně je třeba zdůraznit, že tato námitka byla formulována zcela obecně, a proto na ni soud může reagovat taktéž pouze v obecné rovině. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016–26, www.nssoud.cz, v němž tento soud vyslovil, že *„kvalita a preciznost ve formulaci žalobních bodů předurčuje také kvalitu rozhodnutí krajského soudu. Poněvadž stěžovatel v žalobě toliko vyjmenoval ustanovení správního řádu spolu s jejich zákonnou dikcí, aniž by konkrétně uvedl, v čem mělo jejich porušení spočívat, vyjádřil se krajský soud dostatečně, uvedl-li obecně, že porušení předmětných ustanovení neshledal, neboť správní orgán s nimi postupoval v souladu.“* Soud proto konstatuje, že v daném řízení nezjistil, že by správní orgány porušily zásadu ochrany oprávněných zájmů jednotlivců a individuálního posouzení každé věci (§ 2 odst. 3 a 4 správního řádu). Uvedenou námitku tak soud vyhodnotil jako nedůvodnou.
28. K poukazu žalobce na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2017, č. j. 30 A 132/2016-66, soud uvádí, že ten se týkal řízení o žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu a jeho závěry nejsou pro projednávanou věc použitelné, neboť se jedná o skutkově a právně odlišný případ. K možnému řešení složité pobytové situace žalobce na území České republiky lze poukázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017, č. j. 1 Azs 241/2017-32, www.nssoud.cz, jehož předmětem byla skutkově a právně téměř totožná věc (nevydání cestovního průkazu totožnosti žalobci dle § 114 odst. 5 zákona o pobytu cizinců). Ve zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že *„by bylo možno uvažovat o tom, zda je k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87b nutno předložit všechny požadované podklady, tj. vedle fotografie, dokladu o zdravotním pojištění a dokladu o zajištění ubytování na území i cestovní doklad. V daném případě by tak mohlo být vzato v úvahu, zda si stěžovatel může z důvodů nezávislých na své vůli opatřit nový cestovní doklad Ukrajiny. S ohledem na to, že orgány státní moci České republiky mají k dispozici údaje o žalobcově státním občanství a jeho totožnosti (což jsou klíčové údaje, k jejichž prokázání má cestovní doklad sloužit, srov. § 108 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), tak by se vzhledem k okolnostem případu v řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie mohlo zvažovat, zda by nebylo možno v limitech vytvořených judikaturou správních soudů a Ústavního soudu výjimečně buď za předložený cestovní doklad uznat původní cestovní doklad Ukrajiny či odňatý cestovní průkaz totožnosti, anebo od podmínky předložení (platného) cestovního dokladu upustit“.* Z uvedeného plyne, že situaci žalobce lze řešit pouze v řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu, nikoli v řízení o vydání cestovního průkazu totožnosti, které je předmětem soudního přezkumu v této věci.
29. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 12. prosince 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.